

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD a JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD., v právnej veci navrhovateľa: **A. K.**, narodeného X., štátneho príslušníka Pakistanskej islamskej republiky (ďalej len „Pakistan“), aktuálne s miestom pobytu: J., *zastúpeného JUDr. Bohumírom Blahom, advokátom* so sídlom Hurbanovo nám. 5, Bratislava, proti odporcovi: **Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície** so sídlom Hrobákova 44, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. PPZ-HCP-BA6-134-023/2014-AV zo dňa 11. septembra 2014, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sp/36/2014-58 zo dňa 18. novembra 2014, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sp/36/2014-58 zo dňa 18. novembra 2014 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie PPZ-HCP-BA6-134-023/2014-AV zo dňa 11. septembra 2014 **z r u š u j e**.

Odporca **je povinný** zaplatiť navrhovateľovi trovy konania vo výške **888,24 Eur** (titulom náhrady trov právneho zastúpenia) **do 15 dní** od právoplatnosti tohto rozsudku, k rukám jeho právneho zástupcu JUDr. Bohumíra Bláhu.

O d ô v o d n e n i e :**I.*****Predmet veci***

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom uvedeným v záhlaví rozhodnutia potvrdil rozhodnutie č. PPZ-HCP-BA6-134-023/2014-AV zo dňa 11.09.2014, ktorým odporca podľa § 88 ods. 1 písm. b/ zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) zaistil dňom 11.09.2014 navrhovateľa a umiestnil ho do Útvary policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, pričom dĺžku zaistenia stanovil do 11.12.2014.

Krajský súd v odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že v predmetnej veci uznesením č. k. 4Sp/36/2014-37 zo 06.10.2014 návrh odmietol. O podanom odvolaní navrhovateľa voči tomuto uzneseniu rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 1Sža/39/2014 zo dňa 30.10.2014 tak, že napadnuté rozhodnutie tunajšieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Krajský súd uviedol, že rozhodol vec za účasti účastníkov konania na pojednávaní, konanom 18.11.2014 a dospel k názoru, že napadnuté rozhodnutie odporcu je potrebné potvrdiť ako vecne správne.

Krajský súd v prejednávanej veci dokazovanie nedoplnil. Pred samotným prejednaním a rozhodnutím vecí sa s oboznámil s obsahom prvostupňového správneho spisu odporcu č. PPZ-HCP-BA6-134/2014-AV, z obsahu ktorého, o. i. zistil, že odporca za aplikácie ust. § 82 ods. 2 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA6-134-019/2014-AV z 11.09.2014 administratívne vyhostil navrhovateľa na územie Pakistanu, uložil mu zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu 5 rokov, pričom navrhovateľovi lehotu na vycestovanie neurčil a súčasne vylúčil odkladný účinok prípadne podanému odvolaniu voči tomuto rozhodnutiu. Následným (napadnutým) rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA6-134-023/2014-AV zo dňa 11.09.2014 podľa ust. § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov zaistil navrhovateľa dňom 11.09.2014 o 18.50 hod. a umiestnil

ho v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medved'ov na dobu do 11.12.2014. Oznámenie o zaistení navrhovateľa bolo doručené pakistanskému veľvyslanectvu. Dňa 18.09.2014 bolo faxom odporcovi doručené oznámenie zástupkyne Slovenskej republiky pred ESLP, o vydaní predbežného opatrenia vydaného ESLP, podľa ktorého sa zakazuje vyhostiť navrhovateľa do Pakistanu, a to, až do skončenia vnútroštátneho konania o administratívnom vyhostení, vrátane konania, ktoré v tomto ohľade môže iniciovať pred ústavným súdom (následne bolo toto oznámenie doručené v písomnej forme 30.09.2014). Dňa 18.09.2014 o 15.00 hod bol navrhovateľ zo zaistenia prepustený. V spise sa nachádza odvolanie navrhovateľa datované 23.09.2014, podané voči rozhodnutiu o vyhostení PPZ-HCP-BA6-134-019/2014-AV z 11.09.2014 s prílohami. Tiež originál návrhu s prílohami, ktorý je predmetom súdneho konania.

Krajský súd uviedol, že preskúmal napadnuté rozhodnutie odporcu v rozsahu podaného návrhu - opravného prostriedku. Zdôraznil, že predmetom súdneho konania nebolo preskúmať vydané rozhodnutie o vyhostení navrhovateľa, ale rozhodnutie o jeho zaistení. Obsah podaných námietok v tomto konaní však podľa názoru krajského súdu smeruje (v prevažnej miere) voči rozhodnutiu o vyhostení navrhovateľa.

K námietke nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia pre nedostatok dôvodov:

Podľa názoru krajského súdu táto námietka nie je dôvodná. Odporca v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poukázal na vykonateľné rozhodnutie o vyhostení navrhovateľa z dôvodu ust. § 82 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov (že tento ohrozuje bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie) ako aj na skutočnosť, že v rozhodnutí o vyhostení navrhovateľa nebola určená lehota na vycestovanie. V dôsledku toho tiež na jeho zákonnú povinnosť (§ 84 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov) zabezpečiť realizáciu nariadeného vyhostenia a na zákonné oprávnenie zaistiť navrhovateľa za účelom výkonu rozhodnutia o vyhostení. Súčasne odôvodnil, prečo nemohol (namiesto zaistenia) aplikovať povinnosť navrhovateľa hlásenia pobytu, resp. povinnosť zloženia peňažnej záruky. Náležitú tiež odôvodnil napadnutým rozhodnutím stanovenú dĺžku zaistenia ako aj to, prečo podľa jeho názoru vydaním napadnutého rozhodnutia o zaistení navrhovateľa nedochádza k porušeniu Článku 5 Dohovoru (poznámka súdu: ktorý má priamu účinnosť) a ani Smernice

Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16.12.2008 (poznámka krajského súdu: ktorá bola zákonom o pobyte cudzincov prebratá do jeho znenia).

Keďže odporca napadnutým rozhodnutím rozhodol o zaistení navrhovateľa za účelom vykonania rozhodnutia o jeho administratívnom vyhostení, odôvodnenie napadnutého rozhodnutia podľa názoru krajského súdu je dostatočným k tomu, aby bolo z neho zjavné, prečo a na základe akých skutočností došlo k vydaniu napadnutého rozhodnutia.

K námietke nedostatočne zisteného stavu veci:

Podľa názoru krajského súdu ani táto námietka nie je dôvodná. Odporca napadnutým rozhodnutím rozhodol o zaistení navrhovateľa za účelom výkonu rozhodnutia o administratívnom vyhostení navrhovateľa, v ktorom nebola určená lehota na vycestovanie. Z logického výkladu ust. § 88 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov vyplýva, že základom (predpokladom) vydania rozhodnutia - teda predpokladom dostatočného zistenia stavu veci je zistenie, že bolo vydané rozhodnutie o vyhostení, a že s poukazom na jeho obsah (výrok) sú dané zákonné predpoklady pre vydanie rozhodnutia o zaistení. Tieto skutočnosti boli v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia spoľahlivo preukázané, a teda podľa názoru krajského súdu odporca dostatočným spôsobom zistil stav veci, potrebný pre jeho vydanie.

K námietke nesprávneho právneho posúdenia veci:

Po vyhodnotení tejto námietky krajský súd dospel k názoru, že ani táto nie je dôvodná.

Prevažná časť námietok nesprávneho právneho posúdenia veci spočívala v argumentácii navrhovateľa, podľa ktorej odporca vydaným rozhodnutím o zaistení navrhovateľa zasiahol do jeho práva na rodinný život, čím malo dôjsť k porušeniu Článku 8 ods. 1 Dohovoru, podľa ktorého *každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie*. Podľa názoru krajského súdu sa však táto argumentácia navrhovateľa nevzťahuje na napadnuté rozhodnutie, ale na rozhodnutie o administratívnom vyhostení navrhovateľa (rozhodnutie odporcu č. PPZ-HCP-BA6-134-019/2014-AV z 11.09.2014). Nakoľko vykonateľné rozhodnutie o administratívnom

vyhostení navrhovateľa je samostatným rozhodnutím, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, skúmanie jeho odôvodnenosti nemôže byť predmetom posúdenia zákonnosti nadväzujúceho rozhodnutia o zaistení navrhovateľa.

Krajský súd uviedol, že nezľahčuje skutočnosť, že každé obmedzenie osobnej slobody, teda aj zaistenie (navrhovateľa), je závažným zásahom do práva na slobodu. Avšak právny poriadok Slovenskej republiky, súčasťou ktorého aj Dohovor, takýto zásah do práva na slobodu pripúšťa ako legálny, pravda za splnenia zákonných predpokladov.

Podľa krajského súdu je nepopierateľnou skutočnosťou, že odporca (v čase vydania napadnutého rozhodnutia) vykonateľným rozhodnutím rozhodol o administratívnom vyhostení navrhovateľa do Pakistanu s tým, že v rozhodnutí z dôvodu, že navrhovateľ ohrozuje bezpečnosť štátu, verejný poriadok, verejné zdravie neučil lehotu na jeho vycestovanie. Ako to vyplýva zo znenia ust. § 84 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov bolo povinnosťou odporcu zabezpečiť výkon tohto rozhodnutia o administratívnom vyhostení navrhovateľa. Znenie ust. § 84 zákona o pobyte cudzincov (teda aj v prípade vyhostenia z dôvodu ust. § 82 ods. 2 písm. b/ zákona o azyle) neobsahuje výpočet spôsobov, akými policajný útvar zabezpečí výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení. Tento postup však možno vyvodiť z ust. § 88 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, ktorý o. i. vo vzťahu k výkonu rozhodnutia o administratívnom vyhostení (ktorý zabezpečuje policajný útvar) udeľuje odporcovi oprávnenie zaistiť osobu, ktorá je objektom administratívneho vyhostenia a to na účel výkonu administratívneho vyhostenia. Zo znenia ust. § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov vyplýva, že namiesto zaistenia (za účelom výkonu administratívneho vyhostenia) je možné udeliť vyhostovanej osobe povinnosť hlásenia svojho pobytu, resp. povinnosť zložiť peňažnú záruku. Teda (inak povedané) zabezpečiť výkon administratívneho vyhostenia bez obmedzenia osobnej slobody vyhostovanej osoby (bez jej zaistenia), avšak za splnenia určitých podmienok - hlásenia pobytu, resp. zloženia peňažnej záruky. Ako to však vyplýva z ust. § 89 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, zabezpečenie výkonu administratívneho vyhostenia bez zaistenia vyhostovanej osoby (§ 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov) nie je možné, ak ide o konanie vo veci administratívneho vyhostenia z dôvodu podľa § 82 ods. 2 písm. a/ alebo písm. b/. Ako to je zjavné z rozhodnutia o administratívnom vyhostení navrhovateľa č. PPZ-HCP-BA6-134-019/2014-AV z 11.09.2014, dôvodom jeho vyhostenia

bol dôvod podľa ust. § 82 ods. 2 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov - ohrozenie bezpečnosti štátu, verejného poriadku alebo verejného zdravia. Z uvedených skutočností, resp. zo znenia citovaných ustanovení zákona o pobyte cudzincov podľa krajského súdu jednoznačne vyplýva, že ak odporca z dôvodu, že v rozhodnutí o administratívnom vyhostení navrhovateľa nebola určená lehota na jeho vycestovanie zo zákona zabezpečoval výkon tohto rozhodnutia. V zmysle citovaných zákonných ustanovení jediným možným spôsobom ako zabezpečiť tento výkon bolo zaistenie navrhovateľa. Nakoľko teda išlo o zákonný postup odporcu, pričom tento spôsob pripúšťa aj ust. Článku 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru, neobstojí právny názor navrhovateľa, podľa ktorého zaistením navrhovateľa v tomto prípade došlo k porušeniu jeho práva na slobodu.

Navrhovateľ tiež dôvodil, že v čase vydania napadnutého rozhodnutia o jeho zaistení bol v postavení osoby požívajúcej tolerovaný pobyt, keďže k vydaniu rozhodnutia došlo v čase posudzovania jeho žiadosti o tolerovaný pobyt. Táto skutočnosť však nemohla nijako ovplyvniť vydanie napadnutého rozhodnutia, nakoľko k jeho vydaniu (ako to bolo vyššie opakovane uvedené) nedošlo v dôsledku vydania rozhodnutia o administratívnom vyhostení z dôvodu neoprávneného pobytu. Aj táto námietka však svojím obsahom smeruje voči rozhodnutiu o vyhostení a nie voči napadnutému rozhodnutiu. Podobne je tomu podľa krajského súdu aj vo vzťahu k namietanej skutočnosti, týkajúcej sa rodinného života navrhovateľa, včítane argumentácie o porušení Dohovoru o právach dieťaťa, ako aj argumentácie týkajúcej sa navrhovateľovej bezúhonnosti, jeho pobytu, či plneniu si svojich povinností, včítane spolupráce so slovenskými štátnymi orgánmi. Aj námietka, týkajúca sa konania pred ÚS SR je vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu irelevantnou, nakoľko toto konanie pred ÚS SR sa týka inej veci, pričom aj táto námietka svojím charakterom smeruje voči rozhodnutiu o administratívnom vyhostení navrhovateľa. Pokiaľ ide o námietku vo vzťahu k predbežnému opatreniu vydanému ESĽP z oznámenia jeho obsahu zástupkyňou Slovenskej republiky pred ESĽP vyplýva, že toto bolo vydané v rámci konania o administratívnom vyhostení navrhovateľa. Navrhovateľ bol po jeho doručení Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov zo zaistenia okamžite prepustený.

Pretože odporca vydaním napadnutého rozhodnutia postupoval zákonným spôsobom, predpokladaným aj ustanovením Článku 5 Dohovoru, v dôsledku čoho nedošlo k porušeniu

tohto článku Dohovoru, pretože prevažná časť námietok smerovala svojím obsahom voči vydanému rozhodnutiu o administratívnom vyhostení navrhovateľa a nie voči napadnutému rozhodnutiu, pričom odporca dostatočným spôsobom zistil stav veci a podobne spôsobom, ktorým svoje rozhodnutie odôvodnil nespôsobil nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, súd dospel k záveru, že niet dôvodu na zrušenie napadnutého rozhodnutia. Preto napadnuté rozhodnutie potvrdil.

II.

Zhrnutie argumentácie odvolacích dôvodov navrhovateľa

Proti uvedenému rozhodnutiu podal navrhovateľ včas odvolanie, ktorým žiadal napadnutý rozsudok zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Odvolanie podal z dôvodov podľa § 221 ods. 1 písm. f/ preto, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, a tiež z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. f/ OSP, teda preto, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Poukázal na to, že krajský súd sa nestotožnil s námietkami, ktoré navrhovateľ uplatnil v podanom opravnom prostriedku a uviedol, že „obsah podaných námietok v tomto konaní však podľa názoru súdu smeruje (v prevažnej miere) voči rozhodnutiu o vyhostení navrhovateľa“. S týmto záverom súdu sa navrhovateľ nestotožnil a opätovne namietal, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, tak ako tomu bolo postupom krajského súdu a jeho uznesením č. k. 4Sp/36/2014-37 zo dňa 06.10.2014, kedy súd odmietol žalobu navrhovateľa z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie o zaistení prepustením zaniklo inak, a preto ho súd nemohol preskúmať, pre odpadnutie dôvodu konania pred súdom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 1Sža/39/2014 zo dňa 30.10.2014 napadnuté uznesenie o odmietnutí zrušil a vrátil vec Krajskému súdu v Bratislave, aby v merite veci rozhodol v intenciách rozhodnutia.

Navrhovateľ uviedol, že krajský súd po vrátení veci opätovne posudzoval vec tak, že tým, že sa nezaoberal namietanými dôvodmi nezákonnosti rozhodnutia, porušil právo

žalobcu na riadne preskúmanie súdom. Navrhovateľ opätovne uvádzal, že zaistenie je pozbavením osobnej slobody cudzinca za účelom, ktorý je presne stanovený zákonom č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“). Ide teda o vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a to opatrením vydaným v správnom konaní. Právo na osobnú slobodu a možnosti zásahu do tohto práva upravuje čl. 5 Dohovoru na ochranu ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“).

V individuálnych prípadoch zaistenie môže zasiahnuť aj do iných základných práv jednotlivca, nielen do práva na osobnú slobodu.

V tomto konkrétnom prípade podľa navrhovateľa **nesporne došlo zaistením aj do zásahu do základného práva navrhovateľa na rešpektovanie rodinného a súkromného života** a tiež do práv jeho manželky a maloletej dcéry na ochranu ich rodinného života a práv dieťaťa chránených Dohovorom o právach dieťaťa. Navrhovateľ poukázal na to, že žije v Slovenskej republike dlhodobo v trvalom zväzku - v manželstve (uzavreté v r. 2012) so slovenskou štátnou občiankou pani M. K. a zo vzťahu pochádza maloletá dcéra manželov A. K. (nar. v r. X.). Rodina žije v spoločnej domácnosti v Bratislave a navrhovateľ bol preukázateľne zaistením vyňatý zo svojho rodinného prostredia a oddelený od manželky a dcéry.

Je teda nesporné, že zaistením došlo k zásahu do práv navrhovateľa a jeho rodiny chránených Článkom 8 Dohovoru a Dohovorom o právach dieťaťa. Navrhovateľ v podanom opravnom prostriedku konkrétnym a presným spôsobom vysvetlil, prečo považuje zaistenie ako zásah do práva podľa čl. 8 Dohovoru za zásah, ktorý je v rozpore s čl. 8 Dohovoru.

K tomu však krajský súd uviedol, že nepovažuje tieto námietky navrhovateľa za dôvodné, pretože sa podľa súdu vzťahujú na konanie o administratívnom vyhostení, ktoré predchádzalo zaisteniu navrhovateľa. V tomto navrhovateľ celkom jednoznačne vidí odňatie možnosti konať pred súdom. Krajský súd nesprávne považoval námietky, ktoré smerovali k porušeniu práva na rodinný život navrhovateľa jeho zaistením za námietky smerujúce k vyhosteniu a ako takými sa nimi nezaoberal a nepovažoval ich za dôvodné. Tento postup

krajského súdu nemôže navrhovateľ považovať za zákonný a správny. V danej súvislosti navrhovateľ poukázal na súvisiacu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý vo svojej konštantnej judikatúre identifikoval tieto podmienky oprávnenosti zásahu do rodinného života, ktoré musia byť splnené súčasne: zásah musí byť **v súlade so zákonom, nevyhnutný** v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom alebo zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo na ochranu práv a slobôd iných - **primeraný** sledovanému cieľu.

Navrhovateľ už v podanom opravnom prostriedku poukázal na to, že v napadnutom rozhodnutí o zaistení sa ale **nenachádza žiadna správna úvaha odporcu, ktorou by odporca vyhodnotil, či je zaistenie navrhovateľa zásahom nevyhnutným a primeraným sledovanému cieľu, či je nevyhnutný z hľadiska bezpečnosti a o aký konkrétny záujem bezpečnosti v danom prípade ide.**

Z rozhodnutia o zaistení tak nie je možné preskúmať, či dôvody národnej bezpečnosti a verejného poriadku sú skutočne schopné prevážiť nad jeho právom na rodinný život. Napadnuté rozhodnutie neobsahuje žiadnu správnu úvahu, ktorá by preukazovala, že odporca skutočne porovnal účinky prijatého opatrenia (zaistenie) na rodinný život navrhovateľa, jeho manželky a maloletej dcéry a na základe takéhoto porovnania by bol dospel k presvedčivému záveru, že zaistenie navrhovateľa je primeraným a nevyhnutným zásahom do rodinného života (*absencia dôvodov na vydanie rozhodnutia o zaistení*).

Navrhovateľ tiež poukázal na to, že v konaní o zaistení nedošlo zo strany odporcu ani preskúmaniu toho, či je zaistenie primeraným a nevyhnutným zásahom z pohľadu dotknutých osôb a ich práv - konkrétne manželky a maloletej dcéry, keďže aj ich práva boli zaistením navrhovateľa jednoznačne dotknuté (*námietka nedostatočne zisteného skutkového stavu*).

V tejto súvislosti poukázal na Dohovor o právach dieťaťa, ktorý má prednosť pred zákonmi SR a predovšetkým na čl. 3 Dohovoru, ktorý upravuje základnú interpretačnú zásadu všetkých zásahov a opatrení, ktoré sa týkajú detí - zásadu najlepšieho záujmu dieťaťa. V súlade s uvedeným bol odporca povinný skúmať aj dopad zaistenia na práva maloletej

dcéry navrhovateľa, ktorá s ním žije v spoločnej domácnosti, a ktorej tým boli jednoznačne obmedzené práva na osobnú starostlivosť zo strany otca. Navrhovateľ tiež priložil dve lekárske správy ošetrojúcich lekárk maloletej, ktoré poukazujú na **vážne zhoršenie stavu maloletej v dôsledku odlúčenia od otca.**

Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, koncept rodinného života zahŕňa aj puto medzi rodičom a jeho dieťaťom, pričom toto puto môže byť pretrhnuté len vo veľmi výnimočných prípadoch (*Boughanemi proti Francúzsku*, sťažnosť č. 22070/93, rozsudok z 24.04.1996; § 35). V prípade *Uner proti Holandsku* (sťažnosť č. 4641/99, rozsudok z 18.10.2006), ESLP zdôraznil, že súčasťou kritérií, ktoré zvažuje pri rozhodovaní o tom, či konkrétne opatrenie prijaté v rámci konania o vyhostení bolo v súlade s čl. 8 Dohovoru, je aj zásada najlepšieho záujmu dieťaťa, ktorú sú štátne orgány povinné v týchto konaniach zvažovať (§§ 57 a 58 rozsudku).

Tieto námietky, ktoré navrhovateľ jasne a presne uviedol v podanom opravnom prostriedku ale krajský súd považoval za námietky vzťahujúce sa k administratívne vyhosteniu navrhovateľa a nezaoberal sa nimi, označil ich ako nedôvodné. To považuje navrhovateľ za vážny zásah do svojich práv a za odňatie možnosti konať pred súdom.

V súvislosti so vzťahom medzi konaním o vyhostení a konaním o zaistení, navrhovateľ poukázal na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorého orgány verejnej moci sú v súvislosti s rozhodovaním o zaistení cudzinca za účelom vyhostenia povinné brať do úvahy spojitosť medzi zaistením a jeho účelom (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 264/2009 z 19.10.2010).

Je teda celkom zrejmé, že vyhostenie a zaistenie sú navzájom prepojené konania a rozhodnutia, čo sa môže prejavovať v dôvodoch ich uplatnenia, ako aj v námietkach proti ich uplatneniu. Avšak je potrebné zdôrazniť, že navrhovateľ v rámci svojho opravného prostriedku nevybočil a zrozumiteľným spôsobom označil námietky v ňom uvedené ako námietky proti zaisteniu a podrobne ich rozviedol. Preto ich nebolo možné považovať za námietky proti rozhodnutiu o vyhostení a krajský súd bol povinný sa s nimi vysporiadať.

Navrhovateľ namietal aj nesprávne právne posúdenie veci súdom pokiaľ ide o jeho ďalšie námietky uplatnené v opravnom prostriedku.

Navrhovateľ namietal, že došlo k jeho zaisteniu napriek tomu, že v čase zaistenia sa jeho pobyt považoval za oprávnený a tiež poukázal na predbežné opatrenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 480/2014-16 zo dňa 30.07.2014, ktorého zámerom bolo dočasne vyriešiť pomery navrhovateľa (účastníka konania pred Ústavným súdom) tak, aby do rozhodnutia Ústavného súdu nedošlo k jeho vyhosteniu.

Navrhovateľ z dôvodov už podrobne opísaných v opravnom prostriedku, mal za to, že tieto skutočnosti samé o sebe mali vyvolať ten právny následok, a to konkrétne neuplatnenie zaistenia na navrhovateľa. V tejto súvislosti navrhovateľ opätovne poukázal na vyššie citovaný nález Ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 264/2009 z 19.10.2010, z ktorého vyplýva, že správne orgány sú povinné brať do úvahy spojitosť zaistenia a jeho účelu, ktorým je administratívne vyhostenie.

V tomto prípade bol navrhovateľ zaistený za účelom administratívneho vyhostenia, teda podľa § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov. Naplnením účelu zaistenia, by teda došlo ku konaniu, ktoré by bolo v rozpore s účelom predbežného (dočasného) opatrenia Ústavného súdu, ktoré malo zabezpečiť zotrvanie navrhovateľa v SR do času meritórneho rozhodnutia o ústavnej sťažnosti navrhovateľa.

Navrhovateľ vyjadril presvedčenie, že **správne orgány sú povinné správať sa v súlade s dočasným opatrením Ústavného súdu** a to aj v tom prípade, ak toto nebolo vydané v prebiehajúcom konaní o vyhostení, resp. zaistení (jeho vydanie v týchto konaniach nakoniec ani nebolo z hľadiska zákonnej úpravy možné), ale **celkom zjavne by realizácia vyhostenia bola v rozpore s účinkami, ktoré malo dočasné opatrenie sledovať**.

Poukázal na to, že **svojou podstatou sa ústavná sťažnosť dotýka tých istých práv ako konanie o vyhostení a konanie o zaistení** - práva na rodinný život navrhovateľa, ochranu národnej bezpečnosti, vyváženie týchto dvoch práv a právo navrhovateľa zistiť, aké konkrétne dôvody národnej bezpečnosti proti nemu existujú. Meritórne rozhodnutie

ústavného súdu tak bude mať celkom zjavne vplyv na oprávnenie štátneho orgánu rozhodnúť o vyhostení navrhovateľa a tým aj o jeho zaistení. Podľa navrhovateľa tak boli tieto rozhodnutia (o zaistení a o vyhostení) **vydané predčasne a v rozpore s platným právnym stavom.**

Vo vzťahu k **tolerovanému pobytu** navrhovateľ uviedol, že v čase zaistenia bol jeho pobyt považovaný za tolerovaný pobyt, pretože sa konalo o jeho žiadosti o tolerovaný pobyt (§ 58 ods. 4 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov). Navrhovateľ teda mohol, napriek vydanému rozhodnutiu o administratívnom vyhostení, celkom legálne zotrvať na území SR a k jeho zaisteniu tak nemuselo dôjsť, nebolo teda nevyhnutné.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa navrhovateľ ani v tejto súvislosti nestotožnil s právnym názorom krajského súdu, podľa ktorého bol postup správneho orgánu zákonný a správny a mohlo dôjsť k uplatneniu zaistenia aj napriek dočasnému opatreniu Ústavného súdu, ktoré krajský súd považoval pre toto konanie za irelevantné a tiež, že zaistenie mohlo byť uplatnené aj v čase, keď sa navrhovateľov pobyt považuje za oprávnený. Tento právny názor krajského súdu považoval navrhovateľ za nesprávny.

Navrhovateľ sa nestotožnil ani s posúdením námietky týkajúcej sa nutnosti uplatnenia zaistenia na navrhovateľa, ktorá podľa krajského súdu má vyplývať z toho, že v rozhodnutí o vyhostení nebola uložená lehota na vycestovanie.

Krajský súd sa stotožnil s názorom odporcu, podľa ktorého bol navrhovateľ zaistený s ohľadom na § 84 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, ktorý upravuje: § 84

Výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení

- (1) Policajný útvar zabezpečí výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení, ak a) policajný útvar v rozhodnutí o administratívnom vyhostení neurčil lehota na vycestovanie,

Podľa navrhovateľa toto ustanovenie ale nie je automatickým splnomocnením pre odporcu na zaistenie každého cudzinca, v prípade ktorého nebude určená lehota na vycestovanie. Toto ustanovenie hovorí o tom, že v takomto prípade policajný útvar

vykonáva úkony smerujúce k vyhosteniu cudzinca - t.j. zabezpečenie letenky, policajnej eskorty a pod., a že sa tieto úkony teda nedejú napríklad prostredníctvom, tzv. dobrovoľného návratu. Zákon o pobyte cudzincov ale neupravuje, že tieto úkony sa nevyhnutne musia vykonať za súčasného zaistenia cudzinca.

Navrhovateľ počas celého konania o zaistení ako aj v opravnom prostriedku argumentoval tým, že neboli dané podmienky pre začatie konania o zaistení, pretože nie sú splnené podmienky pre zaistenie najmä s ohľadom na jeho primeranosť a nevyhnutnosť. Podľa navrhovateľa, aj v tejto situácii bol odporca povinný skúmať, či sú splnené podmienky na začatie konania a následne na aplikáciu inštitútu zaistenia ako takého.

Odporca v napadnutom rozhodnutí tvrdí, že jeho zaistenie bolo potrebné, pretože, ak by sa navrhovateľ ukrýval alebo iným spôsobom maril výkon rozhodnutia o vyhostení, odporca by nemohol splniť svoju zákonnú povinnosť spočívajúcu v realizácii vyhostenia.

Avšak, navrhovateľ už od začiatku konania uvádzal (v zápisnici o vyjadrení právnej zástupkyne z 11.09.2014), že nebol daný dôvod na jeho zaistenie, pretože vzhľadom na jeho predchádzajúce správanie neexistoval predpoklad spočívajúci v riziku úteku alebo marenia výkonu rozhodnutia. Adresa navrhovateľa bola odporcovi celý čas známa, rovnako ako existencia jeho rodinného života.

V opravnom prostriedku tiež navrhovateľ poukázal na to, že odporca v napadnutom rozhodnutí neprezentoval žiaden dôkaz o tom, že by v prípade navrhovateľa hrozilo riziko úteku alebo vyhýbanie sa výkonu rozhodnutia o vyhostení, naopak, navrhovateľ spolupracoval s políciou počas celého konania, ktoré začalo už 20.08.2014 (pričom k vydaniu rozhodnutí o vyhostení a o zaistení došlo až 11.09.2014). Ak by bol navrhovateľ chcel utiecť alebo sa skrývať, mohol tak urobiť už v čase začatia konania o vyhostení, k čomu ale nedošlo.

Navrhovateľ zopakoval, že svoje námietky vo vzťahu k primeranosti zaistenia neuplatňoval vo vzťahu k uloženiu povinnosti podľa § 89 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov (povinnosť nahrádzajúca zaistenie).

Navrhovateľ nežiadal o uloženie povinnosti nahrádzajúcej zaistenie podľa § 89 zákona o pobyte cudzincov, keďže táto sa ukladá v prípade, ak existujú dôvody na zaistenie, avšak správny orgán sa rozhodne uplatniť menej prísne opatrenie (hlásenie pobytu alebo finančná záruka). Navrhovateľ uviedol, že je od začiatku konania presvedčený, že v jeho prípade neboli dané dôvody na začatie konania o zaistení a následné vydanie rozhodnutia o zaistení, keďže existovali platné dôvody pre neuplatnenie tohto opatrenia (rodinný život, dočasné opatrenie Ústavného súdu, tolerovaný pobyt, správanie navrhovateľa).

Podľa navrhovateľa, aj po vydaní rozhodnutia o vyhostení mal odporca možnosť ponechať navrhovateľa na slobode, v domácom prostredí s rodinou a zabezpečiť výkon rozhodnutia o vyhostení bez potreby zaistenia navrhovateľa. Zo strany odporcu bolo možné zvoliť postup, kedy by k zaisteniu navrhovateľa, ak by to bolo nevyhnutné, došlo až bezprostredne pred jeho vyhostením, teda po tom, čo by väčšinu úkonov zabezpečil odporca za slobody navrhovateľa. Poukázal na to, že v správaní a konaní navrhovateľa nedošlo k ničomu, čo by viedlo k dôvodnej obave z úteku alebo skrývania sa navrhovateľa.

Z týchto dôvodov sa navrhovateľ nestotožnil s právnym názorom krajského súdu ako je prezentovaný v napadnutom rozsudku. Krajský súd námietky navrhovateľa nesprávne právne posúdil a podľa navrhovateľa nie je možné stotožniť sa s jeho záverom, že jediným možným spôsobom, ako zabezpečiť výkon vyhostenia, bolo zaistenie navrhovateľa.

Aj vzhľadom na tieto dôvody má navrhovateľ za to, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave je nesprávny.

Navrhovateľ si v prípade úspechu v spore uplatnil náhradu trov súdneho konania.

III.

Vyjadrenie odporcu k odvolaniu navrhovateľa

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril

IV.***Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky***

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu je potrebné zmeniť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 22. decembra 2014 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým potvrdil rozhodnutie č. PPZ-HCP-BA6-134-023/2014-AV zo dňa 11.09.2014, ktorým odporca podľa § 88 ods. 1 písm. b/ zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zemne a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) zaistil dňom 11.09.2014 navrhovateľa a umiestnil ho do Útvary policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, pričom dĺžku zaistenia stanovil do 11.12.2014.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa uplatnenými v opravnom prostriedku, a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Je nesporné, že navrhovateľ bol zaistený podľa § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov za účelom výkonu administratívneho vyhostenia vydaného Oddelením cudzineckej polície PZ Bratislava pod č. PPZ-HCP-BA6-134-019/2014-Av dňa 11.09.2014.

Navrhovateľ už v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu namietal, že rozhodnutie je nezákonné z dôvodov uvedených v § 250j ods. 2 písm. a/, c/ a d/ OSP, teda

že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, zistenie skutkového stavu je nedostačujúce a rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Poukazoval na to, že v čase zaistenia sa na území SR nachádzal oprávnene, keďže prebiehalo konanie o tolerovanom pobyte. Namietal, že odporca nevyhodnotil primeranosť a nevyhnutnosť zaistenia z pohľadu existujúceho rodinného života navrhovateľa a konkrétnych okolností prípadu.

Poukázal na to, že keďže správne orgány pristúpili k jeho administratívne vyhosteniu a zaisteniu aj napriek prebiehajúcej konaniu pred Ústavným súdom SR a odloženiu vykonateľnosti rozhodnutia NS SR Ústavným súdom a aj napriek tomu, že dňa 11.09.2014 mal podľa zákona tolerovaný pobyt na území SR, obrátil sa na Európsky súd pre ľudské práva so žiadosťou o vydanie predbežného opatrenia podľa čl. 39 Pravidiel Súdu, aby zabránil jeho vyhosteniu a aby mu bolo umožnené zotrvať na území SR, kým nedôjde k ukončeniu konania pred Ústavným súdom SR.

Navrhovateľ poukazoval v opravnom prostriedku na konštantnú judikatúru ESĽP, ktorá uznáva, že zásah do rodinného života je možný v prípade národnej bezpečnosti alebo verejného poriadku, avšak požaduje, aby boli súčasne splnené podmienky oprávnenosti zásahu, a to: - zásah musí byť v súlade so zákonom

- nevyhnutný v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu, predchádzania nepokojom alebo zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo na ochranu práv a slobôd
- primeraný sledovanému cieľu

Navrhovateľ namietal, že v napadnutom rozhodnutí odporcu sa nenachádza žiadna správna úvaha odporcu, ktorou by odporca vyhodnotil, či je zaistenie navrhovateľa nevyhnutným a primeraným sledovanému cieľu, či je nevyhnutný z hľadiska bezpečnosti, a o aký konkrétny záujem bezpečnosti v danom prípade ide.

Uvedené námietky vyhodnotil krajský súd ako nedôvodné a rozhodnutie odporcu potvrdil.

Navrhovateľ sa s vyhodnotením týchto námietok zo strany krajského súdu nestotožnil, najmä nesúhlasil s názorom krajského súdu, že námietky navrhovateľa v prevažnej miere smerujú voči rozhodnutiu o vyhostení navrhovateľa.

S týmto názorom krajského súdu sa nestotožnil ani odvolací súd pretože námietky vzťahujúce sa k nevyhnutnosti a primeranosti zásahu do rodinného a súkromného života navrhovateľa v súvislosti s jeho zaistením boli nepochybne námietkami, ktoré smerovali voči rozhodnutiu o zaistení a nie vo vzťahu k vyhosteniu navrhovateľa.

Už táto námietka bola spôsobilá spochybniť zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporu o zaistení navrhovateľa a námietku navrhovateľa, že v rozhodnutí odporcu absentuje akákoľvek úvaha, ktorou by vyhodnotil, či zaistenie navrhovateľa je zásahom nevyhnutným a primeraným sledovanému cieľu z hľadiska bezpečnosti a o aký záujem bezpečnosti v danom prípade ide, bola dôvodná a krajský súd mal pre nedostatok takejto úvahy rozhodnutie o zaistení pre nepreskúmateľnosť a nedostatok dôvodov zrušiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje v tejto súvislosti na svoje skoršie rozhodnutie zo dňa 15.04.2008, sp. zn. 1Sža/8/2008, v ktorom uviedol, že *pokiaľ dôjde k stretu dvoch základných práv a slobôd, na jednej strane práva žalobcu na súkromie a rodinný život garantovaného Dohovorom o ochrane ľudských práv a slobôd a na druhej strane práva štátu na bezpečnosť a verejný poriadok, teda k stretu záujmu súkromného so záujmom verejným, je potrebné aby v administratívnom konaní bolo nad všetky pochybnosti preukázané, že z konania cudzinca hrozí Slovenskej republike ohrozenie verejnej bezpečnosti, pričom v tejto súvislosti musí zväžiť aj hľadisko súkromné, tak, aby bolo možné jednoznačne posúdiť, či odopretím udelenia povolenia k jeho pobytu na území SR nebolo neprimerane obmedzené, resp. odňaté jeho právo na súkromie a rodinný život na území SR so svojou manželkou a maloletou dcérou, ktoré sú občiankami SR.*

Uvedený princíp je plne aplikovateľný aj na inštitút zaistenia najmä v situácii, keď cudzinec poukazuje na rodinný a súkromný život, ktorý vedie niekoľko rokov na území Slovenskej republiky s manželkou a dcérou, pričom správny orgán vo svojom rozhodnutí

nedáva navrhovateľovi odpoveď na legitímne kladenú otázku, ako sa vyrovnal s požiadavkami nevyhnutnosti a primeranosti na zásah do rodinného a súkromného života zaistením cudzinca najmä z pohľadu kritérií vyplývajúcich z konštantnej judikatúry ESLP.

Podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

Štátny orgán nemôže zasahovať do výkonu tohto práva okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

Predmetný princíp garantovania a ochrany súkromných práv cudzincov a verejného záujmu na bezpečnosti a ochrane spoločnosti, je premietnutý dostatočne aj v zákone o pobyte cudzincov, pokiaľ však nie je zrejmé, z akého dôvodu došlo k uprednostneniu verejného záujmu pred záujmom súkromným z hľadiska aplikácie zákona o pobyte cudzincov, nie je možné ani zaujať stanovisko, či bol k takejto aplikačnej prednosti (z hľadiska Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd) dôvod.

Vzhľadom k tomu, že napadnuté rozhodnutie odporcu bolo nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 220 OSP zmenil tak, že rozhodnutie odporcu zrušil. Nenariadil prepustenie navrhovateľa zo zaistenia a vec mu nevrátil na ďalšie konanie, nakoľko k prepusteniu navrhovateľa došlo na základe príkazu na prepustenie štátneho príslušníka tretej krajiny dňom 18.09.2014 z dôvodu, že zanikol účel zaistenia. K prepusteniu zo zaistenia navrhovateľa došlo však bez toho, aby odporca svoje rozhodnutie zrušil.

Z obsahu spisu vyplynulo, že dňa 17.09.2014 rozhodol ESLP o vydaní predbežného opatrenia, ktorým vláde SR indikoval, že vyhostenie účastníka konania do Pakistanu v súčasnosti nie je prípustné a to až do rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti navrhovateľa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky k uplatneným námietkam navrhovateľa považuje za dôležité zdôrazniť, že tieto boli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ako aj zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

V.

Zhrnutie

Z vyššie uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že námietka navrhovateľa týkajúca sa povinnosti správneho orgánu vykonať úvahu, ktorou by odporca vyhodnotil súčasné splnenie podmienok oprávnenosti zásahu do rodinného a súkromného života z pohľadu súladnosti so zákonom, nevyhnutnosti a primeranosti ako zásadná námietka bola dôvodná a už táto bola sama o sebe schopná vyvolať pochybnosti o zákonnosti napadnutého rozhodnutia odporcu o zaistení navrhovateľa.

Pokiaľ teda krajský súd na túto námietku neprihliadol a považoval rozhodnutie odporcu za rozhodnutie vydané v súlade so zákonom o pobyte cudzincov, Najvyšší súd Slovenskej republiky sa takýmto právnym záverom krajského súdu nestotožnil a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné podľa § 220 OSP zmeniť tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP a § 151 ods. 1 a 5 OSP v spojení s § 224 ods. 1 a 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP tak, že navrhovateľovi ktorý mal úspech vo veci, priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania i náhradu trov konania pred súdom prvého stupňa, v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) vo výške spolu 888,24 Eur titulom trov právneho zastúpenia.

Konanie pred krajským súdom:

- prevzatie zastúpenia, vrátane porady s klientom, opravný prostriedok proti zaisteniu, účasť a zastupovanie klienta na pojednávaní na Krajskom súde v Bratislave, t.j. 3 x 134 Eur + 3 x 8,04 Eur, spolu **426,12 Eur**,

- odvolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sp/36/2014-37 zo dňa 06.10.2014, t.j. 134 Eur + 8,04 Eur, spolu **142,04 Eur**,
- zastupovanie na pojednávaní pred Krajským súdom v Bratislave dňa 18.11.2014, po vrátení veci, t.j. 1x 134 Eur , 1x 8,04 Eur.

Konanie pred odvolacím súdom:

- odvolanie proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, t.j. 1x 134 Eur + 1 x 8,04 Eur,

spolu: **888,24 Eur**.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **nie je** prípustný.

V Bratislave 22. decembra 2014

JUDr. Igor Belko, v. r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská